

L U Č

Dragi Lučkarji in Lučkarice!

Zelo malo se vam oglašamo iz Prekmurja. Pišem vam, da radi čitamo naš šolski list »Luč«. Vsakokrat jo z veseljem preberemo. Čitali smo tudi, kako velika nesreča je lansko leto zadela Bučansko župnijo. Uslišali smo Vašo prošnjo. Zbrali smo nekaj denarja (26 din) pri naših malih Lučkarjih in drugih sošolcih. Želimo vam, da vas nikdar več ne bi zadela tako velika nesreča.

Pozdravlja vse Lučkarje in Lučkarice

Helena Tišlarič,

uč. 5. razr. osnovne šole, Krog.

Dragi čitatelji Luči!

Tudi jaz sem se ojunčil in Vam pišem pismo. Doma sem iz Martinj vrha in obiskujem ljudsko šolo v Železnikih. Naznanjam Vam, da smo dobili lep kip, ki predstavlja Kristusa Kralja, sedečega na prestolu. Kip je moderna umetnina, pripravljen za lično kapelico. Kapelica stoji na razpotju Ostri in Martinji vrh. Saj je tam stala že pred desetletjem kapelica sv. Nikolaja, ki pa jo je 7. oktobra l. 1922 povodenj porušila in odplavila. Za postavitev nove kapelice so se že dalj časa pripravljali, dokler se niso nekatera navdušena dekleta popolnoma zavzela in začela zbirati les in denar. Lani v jeseni 1937. leta je prišel zidar in sezidal kmalu lepo kapelico. Ker pa je bila sezidana prepozno in se ni dosti osušila, niso še postavili kipa vanjo.

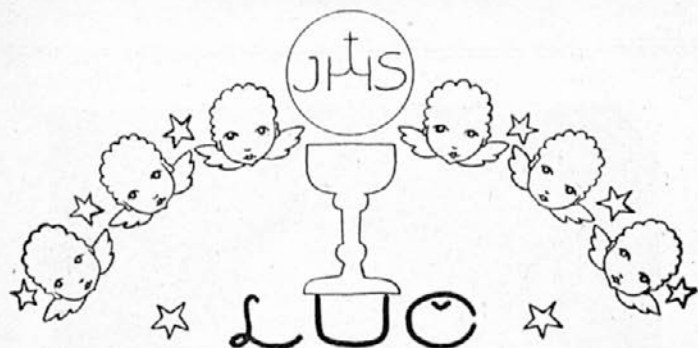
Spočetka so mislili naročiti kip Srca Jezusovega, a na nasvet preč. g. župnika iz Železnikov so naročili kip, kakršnega sem že prej opisal. Kip bo prenesen v kapelico na velikonočni ponedeljek, do tedaj pa je treba v kapelici še nekatere stvari izgotoviti in popraviti.

Tako bo kraljeval Kralj nebes in zemlje v samotni kapelici na razpotju, kraljeval bo pa tudi v naših družinah in naših sreih.

**Kristus kraljuj, Kristus zmaguj,
v Hostiji sveti nam gospoduj!**

Rafael Nastran,

uč. 4. razr. v Železnikih.

LETO III.

APRIL 1938

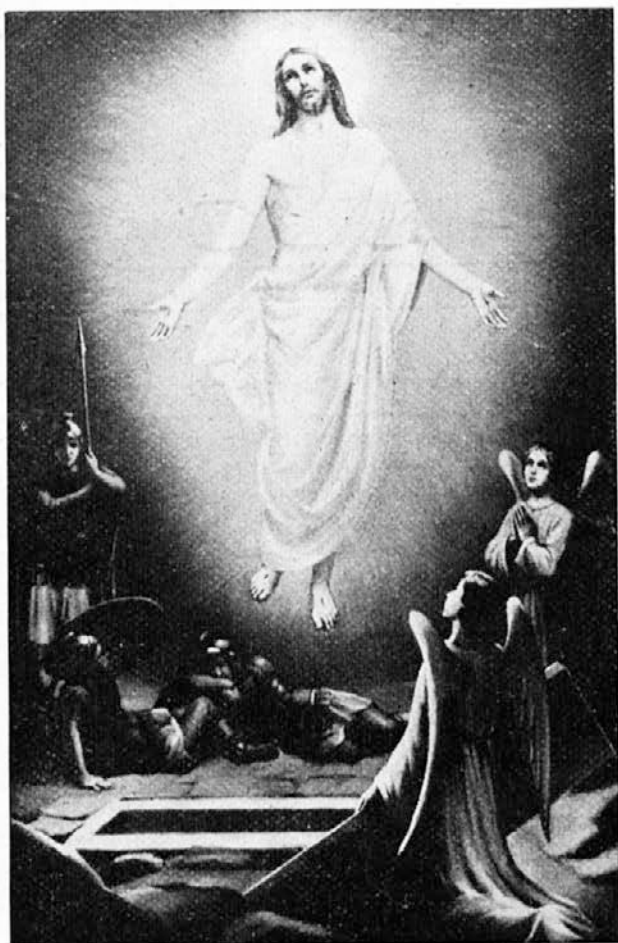
Štev. 8

Novi Samson.

Samson je prišel nekoč v filistejsko mesto Gazo. Ko so meščani to zapazili, so postavili ob vratih stražo, ki naj bi pazila na njihovega največjega sovražnika in ga pri povratku ubila. Samson je slutil, da ga nameravajo Filistejci umoriti. Zato je vstal opolnoči in je hotel skrivaj oditi. Ker je našel težka mestna vrata zaprta, jih je dvignil s tečajev in jih odnesel na vrh gore, ki je bila v bližini mesta. Pač so naslednje jutro meščani debelo gledali, ko niso našli mestnih vrat in ko tudi strašnega velikana Samsona ni bilo nikjer.

Prav slično se je godilo Zveličarjevim sovražnikom na velikonočno jutro, ko so jim stražniki sporočili: »Vstal je od mrtvih!« Kakor bi se radi izmuznili, tajiti niso mogli, zato so se poslužili v svojem obupu laži in so govorili: »Medtem ko so stražniki spali, so prišli učenci in so odnesli Jezusovo telo.« Toda zastonj je bila ta nespametna laž. Gospod je res vstal, novi Samson je s svojo božjo močjo vstal in prišel iz groba, vrata smrti je odprl na stežaj in stopil v življenje.

Kristus je vstal — vstani še ti! Zdaj ne smeš več nazaj v grob greha, iz katerega nas je rešil novi Samson. Ali boš mar dovolil Filistejcem, to je satanu, da te bo vkoval v težke verige strasti in grešnih navad? Ali boš ostal še naprej trmast, neubogljiv, lažniv in tatinski? Ali se nameravaš še nadalje vdajati ne-

*Jezus naš je vstal od smrti,
razveseli se kristjan!
Smrt in pekel je premagal,
vstal iz groba tretji dan.*

čistemu grehu? Če je tako — potem te je mogočni Samson-Kristus zastonj odrešil, zastonj je pretil svojo dragoceno kri. — Ne! Ne!

Ko boš na velikí petek poljubil kip križanega Zveličarja, tedaj naredi tale sklep: »Moj Gospod, ti si strl moč greha, odprl si vrata ječe in me rešil. Kakor pa si ti vstal od mrtvih, tako bom tudi jaz vstal od greha in odslej dalje živel novo življenje. Nikdar več te ne bom razžalil s smrtnim grehom!«

Sv. Krištof.

Pred davnimi leti je živel v kanaanski deželi velikan, ki mu je bilo ime Ofero. Zapustil je svojo domačijo in odšel križemsvet, da poišče najmogočnejšega kralja izmed vseh kraljev; temu bi hotel vdano služiti. Po dolgotrajnih blodnjah je končno došel do mogočne deroče reke. Na obrežju zagleda kolibo, pred katero je molil samotar. Velikan stopi k pobožnemu možu in ga vpraša: »Ali poznaš najmogočnejšega kralja izmed vseh kraljev? Povsod sem ga iskal, pa ga nisem našel. Rad bi mu služil.« Tedaj mu prične govoriti samotar o Gospodu Jezusu in o njegovem kraljestvu na zemlji. Dokaže mu, da je Jezus kralj vseh kraljev in da ni mogočnejšega kralja od njega. Ves navdušen vzklikne velikan: »Povej, kako naj mu služim!?« Samotar mu odvrne: »Jezus je kralj ljubezni, zato mu boš služil s tem, če boš doprinašal dela ljubezni. Poglej to deročo reko! Mostu ni in ljudje, ki jo hočejo prebresti, so v smrtni nevarnosti. Ti pa si močan. Vršil bi delo plemenite ljubezni, če bi prenašal popotnike čez reko. Ofero je bil s tem zadovoljen in je takoj pričel svojo novo službo.

Nekega dne pa zasliši velikan, kako ga kliče droben glasek onstran reke: »Ofero, Ofero! Pridi sem in me prenesi na drugo stran!« Velikan se poda brez odloga na nasprotno obrežje in tam zagleda čudovito lepega fantička, oblečenega v svilnato haljico; njegova usteca so kot rdeča roža, okrogla lička obdajajo zlati lasje, oči pa so kot dve jasni nebeški zvezdici. Velikanu je od ganotja kar srce poskočilo v orjaških prsih. Nad vse nežno prime s svojimi šapastimi roka-

»Ne nosiš samo sveta, ampak Stvarnika neba in sveta.«

mi dečka, si ga nadene na ramo in stopi v vodo — — Toda — kaj je to? — voda sumljivo narašča in deček postaja pri vsakem koraku težji. Velikan se začne krčevito oklepati palice in sopihaje vzdihne: »Pobič, kako si vendar težak! Zdi se mi, da nosim cel svet na rami!« Tedaj mu odvrne deček, ki ni bil nihče drugi kot mali Jezus: »Ne nosiš samo sveta, ampak Stvarnika neba in sveta.« Pri teh besedah je Jezus velikana krstil in od tedaj dalje se ne imenuje več Ofero, ampak Kristoforus, po naše Krištof, kar pomeni nosilec Kristusa.

Prijatelji moji! Naloga vsakega človeka je, da prebrede deročo reko življenja. Blagor mu, kdor je

Krištof, kdor nosi Kristusa v srcu, kdor ga pogosto prejema v sv. obhajilu — blagor mu, ker ta bo srečno prišel na nasprotno obrežje, v pristanišče sv. nebes. Premagal bo valove in vrtince nevarnih skušnjav, ker mu bo Jezus pomagal.

Ali si ti Krištof? Kdaj si bil zadnjič pri sv. obhajilu? Zdi se mi, da vse prereditko pristopaš k angelski mizi.

Zgodba o ubogem Kitajčku.

Mali Čang je tako reven. Bos mora leteti za svojim gospodarjem, kadar se vozi v kočiji po svojih opravkih. Vedno je lačen. Starši se ne brigajo zanj; sam si mora služiti kruh. Pa Čang se nič ne pritožuje; kajti ni samo on tako ubog; na Kitajskem je še mnogo, mnogo takih revčkov.

Nekega dne pa mali Čang zboli. Nič več ne more tekati ob vozu svojega gospodarja, zato pa tudi nič več ne zasluži — in ubožec je še bolj lačen. Izmučen in skoro nezavesten se zgrudi ob cestnem jarku in zapre oči. — Umrl bo. — Kdo naj se ga usmili? — Njega ubogega, zapuščenega otroka? Vsak gre mimo. Še prijaznega pogleda mu ne privoščijo.

Nekaj dni za tem pa se Čang zbudi iz globokega spanja. Počasi odpre težke veke. Kje... Kje — — — je? — — Na postelji leži. — — On, Čang, na postelji? — — Saj je vendar vedno ležal na golih, trdih tleh! — — In — — z odejo je ogrnjen? — — Kdo se ga je usmilil? — — Kdo je bil tako dober? — —

Nenadoma se nekdo skloni nad njegovo glavo in začudeni Čang zasliši nežen glas: »Ali te boli, fantek?« — — — Kako naj Čanga boli; saj vendar leži na tako udobni postelji in odet je. Tuja žena, ki sedi ob njegovi postelji, ga gleda s prijaznim obrazom. Tega Čang spet ne razume. Toda — — — dobra žena odhaja. O, da bi ostala pri njem! Glej, že prihaja z osvežujočo pijačo, da ga okrepča, pa ga spet prav ljubeznivo in z dobrohotnim nasmehom nagovori: »Fantek, še nekaj časa spančkaj!«

Kakšno življenje se je začelo za Čanga. Zdaj sme ostati v tej hiši in zve, da je to samostan, da so dobre

Pomladni cvet nedolžnosti.

*Zinka tiha sredi jase V lahnih valčkah k njej priplava
med cveticami stoji. sončni pramen iz neba.
Vsa zamaknjena je vase. Okrog ličk ji poletava
Šopek cvetk v rokah drži. in ji sladko šepeta:*

*»Zinka, ti si cvetka bela,
lilija nedolžnosti.
O, da vedno bi cvetela
v tebi čistost mladih dni!«*

P. K.

žene v temnih haljah redovne sestre, ki sprejemajo uboge kitajske dečke in jih vzgajajo. Čang prične z drugimi Kitajčki hoditi v šolo, bere, piše in sme poslušati o ljubem Jezusu. — Široko odpira vrata svojega srca in Jezušček ga napolni s svojo ljubeznijo.

Čang ni več reven. O, ne! — Tudi ni več sam in zapuščen. Kristus Kralj ga je sprejel v svoje kralje-

stvo, kjer živi v družbi sokitajčkov srečno in zadovoljno življenje.

Po kitajskih cestah pa še tekajo ubogi in zapuščeni Kitajčki; ne poznajo Jezuščka, ne ljubijo ga, zato so tako revni. Kdo se jih bo usmilil? — — —

Prosimo Jezusa, naj pošlje veliko, veliko dobrih misijonarjev in misijonark, da bodo prinesli srečo in ljubezen Jezusovo njihovim ubogim dušam! — — —

Prof. Anton Parižan:

Sin ledenih poljan

Na današnji dan pa so vse te odznake dostojanstva velikega lovca razporedili na velikansko ledeno klado, ki so šli Eskimi ponjo prav na visoko morje in jo za to priliko pripeljali na suho.

Okoli tega začasnega oltarja pa so se v prav velikem krogu postavili vsi, ki so se potegovali za naslov velikega lovca.

Zadaj za njimi pa so se zbrali ostali člani rodu, možje, žene in otroci. Sredi kroga pa so v medvedjih kožah čepeli godci, se s hrbti naslanjali na ledeno klado in za čudo enolično godli: s palicami, izrezljanimi iz mroževih oklov, so tolkli na votle bobne, na katerih je bila napeta koža morskih psov.

Neki Eskim pa je ob godbi bobnov na kaj zanimiv način s kretnjami posnemal boj z medvedom. Eskimi so namreč rojeni igralci in kar neumni na ples in igro s kretnjami.

Nato je prišla na vrsto drugačna godba. V ospredje so stopile punčke in fantki ter se uvrstili v pare. Sklonili so se, vzeli v roke pest snega in napravili kepe. Ob zvokih bobnov so jih brcali s konico čevljev drug proti drugemu. Izvajali najtežje gibe, zraven pa plesali in peli napev, prav tako čuden kakor godba. Kaj srčkano in zabavno jih je bilo gledati, hkrati pa si na licih gledalcev opazal, da že komaj čakajo, kdaj pride na vrsto volitev velikega lovca. Končno se je starešina rodu vendarle dvignil.

»Možje ledu, sinovi Linakovega rodu,« je spregovoril, »napočila je odločilna ura. Že mesec dni pozibavajo valovi dušo našega velikega lovca, ki ga je pri našem zadnjem lovu smrtno ranil mrož. Danes se bo preselil na ledene poljane, kjer je vse polno divjačine in je svetloba vse silnejša nego sonce, ki odseva z naših večnih snegov. Prišla je ura, da si izvolimo glavarja, ki zasede njegovo mesto. Gre za življenje ali smrt nas vseh. Ako bo človek, ki ga boste izvolili, spreten in podjeten, vas bo vodil na obale, kjer je dosti mrožev, vam bo kazal ledene poljane, kjer

medvedov kar mrgoli. Vračali se boste v svoje igluje s polnimi sanmi živili in se boste zimi lahko smejali.

Ako pa izvolite takega, ki vašega zaupanja ni vreden, potem ne bo ne mesa ne olja, da bi jedli in se v hudem mrazu gredli in si svetili, ne za vas ne za vaše pse ne za vaše žene in ne za vaše otroke. Nastopila bo lakota, tema, morda celo smrt. Zato volite previdno in modro!«

Tem slovesnim besedam je sledila globoka tišina.

»Zdaj pa,« je nadaljeval, »vsi tisti, ki mislite, da ste vredni zaupanja svojih bratov, stopite naprej!«

Štirje mladi moške so stopili iz vrste predenj. Bili so širokopleči in čvrsti v nogah, nosili so glavo pokonci, bili ponosni in odkriti. Pa vendar se je iz vrst gledalcev zaslišalo mrmranje začudenja: njega, ki so ga vsi pričakovali, ni bilo!

Toda slovesni obred je bilo treba nadaljevati.

»Fantje, stopite v vrsto,« je velel starešina, »da izvršimo volitev.« Nato se obrne proti gledalcem in pravi:

»Vsi, ki hočete prvega kandidata, dvignite roko!«

Nekaj rok se je dvignilo, a vsi so čutili, da pri zborovanju nekaj ni v redu.

»Drugi kandidat,« je rekel starešina.

Temu so dali samo osem glasov.

»Tretji!«

Komaj trije volivci so dvignili roko.

»Četrtil!«

Samo dva glasova je dobil.

Tedaj je starešina stopil proti ledeni kladi, kjer so ležali odznaki. Ozrl se je še na levo in desno, še nekaj minut počakal; ker pa se nikjer nič zganilo ni, se je odločil.

»Ker je prvi kandidat...« je spregovoril zoper glas svojega srca.

Tedaj pa je skozi vrsto gledalcev kakor vihra planil mož in se postavil pred starešino. Lovil je sapo, na roki pa mu je visela medvedja koža, ki se je še kadila. Bil je Badluk!

Ko so ga zagledali, so si vsi olajšano oddahnili.

»Onak,« reče Badluk, »še en sin Linakov je stopil pred te.«

»Pozno prihajaš,« pravi starešina očitaje.

»Ubil sem medveda, ki bi bil kmalu požrl Vomo,« se opraviči Badluk in pokaže še gorko kožo.

Starešina se je nasmehnil:

»No prav, naj tvoji bratje odločijo, ali si vreden, da jih vodiš.«

Pa nobenega dvoma ni bilo več, koga hočejo za glavarja: roke so mahale po zraku in od vseh strani so kričali:

»Badluk! Ehoj! Badluk!«

Tedaj je starešina vzel ovratnico iz medvedjih zob in jo obesil Eskimu na vrat, rekoč:

»Duh, ki je dajal srčnost našim očetom, naj te navdihuje, sin Viglukov!«

Ko mu je natikal rokavice, pa je rekel:

»Naj bodo tvoje roke močne ko železo in vsak tvoj sunek naj podre divjačino!«

Ko mu je izročal palico z dvema konicama, pa mu je voščil:

»Naj tvoj korak nikoli ne omahuje, da boš svoje brate vodil vedno brez strahu!«

Tako je Badluk postal veliki lovec. Pri vseh pohodih so ga morali slepo slušati in imel je pravico nad življenjem in smrtjo vseh, katere je vodil.

(Dalje.)

Pikec in Pokec

(Piše urednik.)

(Dalje.)

Prvi je povzel besedo Pikec. Trikrat se je pred kraljevim veličanstvom morja do tal priklonil, dvakrat je kihnil in enkrat je zakašljajal. Njegov glas je bil zelo prazničen:

»Veličanstvo, jaz sem Pikec. Ta tukaj je moj bratec in mu pravimo Pokec. Doma sva iz Ljubljane in prišla sva v vaše preslavno kraljestvo, da vidiva vaše prejasno obličje, da se vam pokloniva in da vas prosiva podpore. Sva namreč zelo siromašna . . .«

»Tudi mamica je siromašna,« je še izpopolnil Pokec. »Pa v Ljubljani imamo celo armado siromašnih otrok in kako je s poganjskimi otročaji, je pa vašemu veličanstvu gotovo dobro znano — — —«

»Že dobro, že,« se je smehljajal dobrodušni kralj in se prijazno zibal zdaj na desno, zdaj na levo. »Že dobro. Vidim, da sta plemenita otroka. Kraljevsko vaju bom obdaroval. Preden bomo šli v dvorno zakladnico, vaju hočem pogostiti. Gotovo sta lačna.«

»Veličanstvo,« je cmoknil ubogi Pikec. »Veličanstvo, komaj se še drživa na nogah K vam sva prišla skozi nebroj smrtnih nevarnosti in celo pot nisva ničesar zaužila — — —«

Kralj je stopil s prestola in povabil oba dečka v dvorno obednico: »Tu počakajta na kraljevega komornika!« in že je izginil za koralnimi zavesami.

Čez par minut sta zagledala dečka, kako se jima počasi bliža široka pošast. V smrtni grozi odpre Pikec svoj dežnik in pokrije ž njim sebe in brateca.

»Ha, ha, ha. Kaj pa vendar počenjata? Jaz sem vendar kraljevi komornik. Vzemita žlico, vilice in nož, pa jejta iz obeh krožnikov, ki sta na moji glavi. Moje noge naj vama bodo mehka stola...«

Ko sta začula dečka nad seboj te prijazne besede, sta se opogumila in pokukala izpod dežnika. Zagledala sta

pred seboj ljubeznivega raka, ki je imel v svojih kleščah jedilni pribor, na glavi pa dva krožnika sladko dehtelih jedi. Kot blisk sta planila iz skrivališča, vzela gospodu raku jedilni pribor iz klešč, sedla na njegove številne noge in se pričela mastiti. Joj, kako jima je teknilo! Pa kakor sta bila prestrašana, vendar nista opustila molitve pred jedjo, ker sta vedela, da brez molitve ni blagoslova. Ko sta končala svoj važni posel in izpraznila oba krožnika, sta z vljudnim poklonom vrnila raku jedilni pribor in se mu iskreno zahvalila za gostoljubnost. Gospod

komornik se je veličastno dvignil in odjadral nazaj v dvorno kuhinjo. Istočasno pa je priplaval od nasprotni strani prijazni gospod natakak, ki je žejnima fantičema postregel z izbornim malinovcem.

»Hvala Bogu,« si je obrisal usteca korajžni Pokec. »Zdaj sva si privezala dušo in mnogo lažje nama bo delati poklone pred kraljevim veličanstvom...«

Ko sta pobožno odmolila še zahvalo po obedu, je priplavala k njima velika lepa riba — najbrž kaka dvorna dama — in ju povabila v prestolno dvorano, češ da ju kralj že pričakuje.

Pošta malega Jezusa

Predragi moji prijatelji! Le dobro si oglejte tega fantiča! Postavil sem ga semkaj v »Luč«, da vam namesto mene lepo spodobno salutira in vam pove vse natančno, kaj vam jaz, vaš stari urednik, želim za Velikonoč. Želim vam predvsem, da bi te vesele praznike preživeli v posvečujoči milosti božji. Želim, da bi te svete dni večkrat prejeli v svoje srce Velikonočno jagnje — ljubega Jezusa, prav gotovo pa na Veliki četrtek in na Veliko nedeljo. Darujte sveto obhajilo zlasti za tiste nesrečne kristjane, ki niti v velikonočnem času nočejo prejeti Jezusa v svoje srce! Bodite veseli in dobre volje. Kdor ima čisto dušo in v njej božjega Zveličarja, ta ima pravico do najslajšega veselja tu na svetu!

Urednik.

Ker sem zadnje čase prejel veliko število pisem, sem sklenil, da bom v tej številki svojim dragim prijateljem dopisnikom in prijateljicam dopisovalkam nanje kratko odgovoril. Kakor bi že rad priobčil vsa vaša lepa pisma, mi je nemogoče, ker je »Luč« predroben listič.

Pustoslemšek Mihael, uč. 2. r. višje nar. š., Sv. Jurij ob Taboru. — Zelo sem ponosen, ker »Luč« tako visoko ceniš in jo tako težko pričakuješ. Gospoda kaplana imaš jako rad, kakor vidim. Le vneto ga poslušaj in se drži njegovih nauk!

Vrhovec Francka, uč. 4. r. na Dobrovi. — Samo to Ti rečem: ostani dobra Marijina hčerka. Dokler boš pod Marijinim varstvom, se Ti ni treba ničesar bati!

Kovačič Ladislav, uč. 3. r. v Mirni peči. — Zelo sem ponosen nate, ker izpolnjuješ »Jezusove dneve«. Le kmalu se zopet oglasi! Tvojega pisma sem bil prav posebno vesel.

Javornik Barbara in **Mravljak Marija**, učenki II. razr. osn. š., Sv. Anton na Pohorju. — Vaša cerkev sv. Antona Padovanskega pa mora biti res nekaj posebnega. Tako sta mi jo lepo popisali, da me kar mika priti 13. junija k vam na božjo pot.

Melik Ivan, Barje. — Lepo se Ti zahvalim za poslani prispevek. »Luč« je Tvoja prijateljica, jaz sem pa Tvoj prijatelj. Pošlji še!

Kržišnik Tončka, uč. 4. r., Polhov Gradec. — Ti mi pa pišeš zelo zabavno o polhih, ki skačejo tam pri vas celo po šolski tabli. Tako sem se smejal, da so me kar solze oblile. Pozdravi mi preč. g. kaplana in vseh 74 lučkarjev.

Ciuha Minka, uč. 4. r., Dobrova. — Le rada ubogaj g. kateheta in hodi tudi ob delavnikih k sv. maši in sv. obhajilu. Ne bo ti žal!

Moljk Mimica, uč. 4. r., Laze. — Lepo se Ti zahvalim za lepo pesmico in za velikonočna voščila. Tudi jaz želim Tebi in Tvojim prijateljem vse dobro!

Čadež Marija, Poljane nad šk. Loko. — Tri leta si že naročnica — zelo lepo. Ostani stanovitna in se le še oglasi!

Mravljak Romana, uč. 4. r., Sv. Anton na P. — Vidim, kako dobrega gospoda kateheta imate. Iz vašega veselja, ko ste zvedele novico o ustanovitvi Marijinega vrtea, pa razvidim, da ste pri Sv. Antonu dobre deklice, vnete za vse, kar je plemenitega.

Dijak Marija, uč. 4. r., Koprivnik v Bohinju. — Zares, prva si se oglasila iz Koprivnika. Tvoje vrstice sem prebiral še s prav posebno velikim veseljem, ker o Tvoji rodni vasi še nisem čital nobenega spisa. — Kmalu se zopet oglasi!

Urednik.

Prečastiti g. urednik!

Iz oddaljenega Beograda se Vam danes prvič oglašam. Zelo sem vesel, ker me je ata naročil na »Luč« in vedno komaj čakam, da pride. Tudi sem se potrudil kar je bilo v moji moči, da bi pravilno rešil vse 3 uganke. Hodim v 3. razred francosko-srbske šole, ki jo vzdržavajo Francozi, bratje sv. Avgušтина. Slovensko se pa nič ne učimo. Zato pa mi starši kupijo vsako leto še slovenske učne knjige, da se doma učim, berem in pišem slovensko, da bom znal svoj materni jezik.

Pri sv. obhajilu nisem bil še. Letos po veliki noči mislim, da bo ta moj najlepši dan. Zelo se veselim.

Najlepše Vas pozdravlja

Stanček Pucelj,

Beograd XI, Debarska 32.

Prečastiti gospod urednik »Lučke«!

Lučkarji in Lučkarice iz Stopič pri Novem mestu nanznamo svojim dragim tovarišem in tovarišicam, da so nas zapustili gospod duh. svetnik in župnik Žitnik Franc.

Bili so nam dober dušni pastir in skrben duhovni oče svojih ovčic. Umrli so 22. jan. ob pol 6. zvečer. Zavedamo se dobro, kaj smo izgubili. Pogreb so vodili mil. g. prošt iz Novega mesta in tudi govorili lepe besede v slovo. Vsi smo jokali; nobeno oko ni ostalo suho. Pogreba se je udeležila vsa šolska mladina s praporom, vse Mar. kongregacije, III. red itd. V sprevodu je bilo 28 duhovnikov. Pri odprtem grobu so zapeli peveci »Vigred se povrne«.

Golob Franci,
učenec 6. razr., Stopiče.

Naši rajni prijateljčki

† Majdica Tomažič. Dne 22. januarja je nepričakovano ugrabila nemila smrt od vseh ljubljeno hčerko gospoda šolskega upravitelja v Marenbergu Majdico Tomažič. Prejšnji dan je šla s starši še na sprehod. Naslednje jutro je že izdihnila svojo nedolžno dušico. Težko nam je bilo, ko smo jo kropili. Še težje, ko smo jo z venci in cvetjem spremili na njeni zadnji poti. Ne bo nas mogla več tako ljubeznivo pozdravljati, ko bomo še obiskovali šolo, pač pa bo gotovo prosila v nebesih za nas. Sladko spavaj, draga nepozabna Majdica!

Učenke šestega razreda.

† Čarman Francka, doma iz Gorenje vasi pri Retečah. Ni dolgo, kar nas je zapustila naša prijateljica. Bili smo ravno v šoli, ko so zvonovi žalostno zapeli. Vedeli smo, da je nekdo odšel k Bogu po plačilo. Nihče pa ni mislil, da je Fani. Vse njene prijateljice smo zajokale, ko smo zvedele to brdko vest. Fani je bila zvesta naročnica »Luči«. Njeno največje veselje pa je bilo petje. Še tisti dan, ko so ji preč. g. župnik prinesli Jezusa, je pela lepe božične pesmi. Umrli je dne 26. januarja ob 8. uri zjutraj. Pokopali smo jo v petek, dne 28. januarja. Pred hišo smo ji zapeli njeni součenci lepo pesem »Vigred se povrne«. Na grobu pa je imela lep govor njena součenka.

Bertoncelj Ana,
uč. III. r. ljudske šole v Retečah pri Gorenji vasi.

† **Fišter Mici.** 17. febr. nas je zapustila ena izmed najbolj marljivih učenk, Mici Fišter. Rada je prejemale Jezusa v svoje srce. Bila je članica Marijinega vrtca. Umrla je stara komaj 12 let. Tolaži nas le ena misel, da imamo priprošnjico v nebesih, kjer upamo, da prosi za vse součenke Telške šole. Še bolj žalostno je bilo to, ko je nismo mogle spremiti na zadnji poti. Umrla ni doma, ampak v ljubljanski bolnišnici.

Rak Jožefa, učenka Telške šole.

† **Franc Volavšek.** Po dolgi, mukepolni bolezni je umrl dne 23. januarja 1938. Pred smrtjo si je pozelel še v bolnišnico, samo da bi ozdravel, a tudi v bolnišnici ni bilo več pomoči zanj. Bil je poslušen otrok svojim staršem in dober prijatelj nam, njegovim sošolcem. Bil je naročnik »Luči« in zvest član Marijinega vrtca. Pred smrtjo je zapel:

Angelci lepo pojejo,
Tebe Marija hvalijo.

Nato je izdihnil svojo blago dušo. Pogreba smo se udeležili vsi šolski otroci. Mi, tretji razred, smo darovali zanj sveto obhajilo. Na grobu so gospod župnik lepo opisali njegovo kratko in vzgledno življenje.

Micka Tomplak,

učenka 3. razr. os. šole na Bučah.

† **Tilka Koželj** iz Krušnega vrha pri Doberniču. Kar verjeti nismo mogli, ko smo zvedeli, da se je 23. julija Tilka ločila od nas. Pokojna Tilka je štela komaj osem pomladi, pa je že znala ljubiti Jezusa, zato jo je presadil v nebeški vrt v nežni mladosti, ko še ni okusila kupe bridkosti.

Novak Jožef,

učenec IV. razr., Knežja vas pri Dobrničju.

† **Agica Wagner** nas je zapustila. Že več let je bolehal ali vendar ni nihče slutil tako naglega konca. Dvanajstletna deklica je obiskovala 5. razred osnovne šole na Sr. Bistrici v Prekmurju. Bila je vzorna in pobožna učenka. »Lučko« je prebirala z velikim veseljem in željno pričakovala vsakikrat naslednje. Bila je dobra Marijina hčerka; njeno podobo je krasila v vaški kapelici, kjer je stalno zvonila. Užaloščene starše in sestro tolaži zavest, da moli Agica zanje pri Bogu. 15. januarja je bila še v šoli; 22. januarja pa je že izročila svojo blago dušico Stvarniku. Počivaj v miru, dobro dekletce, in na svidenje v svetih nebesih.

ič.

† **Amalija Mihelčič**, učenka 6. razr. na Gor. Jezeru. Po kratki in mučni bolezní si morala izdihniti svojo mlado dušo. Dne 20. decembra 1937 te je ljubi Bog poklical k sebi. Vedno si prihajala veselega obraza v šolo, sedaj pa se z večno radostjo veseliš pri Bogu. Ko smo te položili v grob in ko te je zagrníla mrzla gruda, smo se vsi še enkrat poslovili od tebe s prisrčno molitvijo. Spavaj v miru, draga Malka! Nam in tvojim staršem pa izprosi tolažbe in zavesti, da se bomo enkrat vsi zopet videli v rajú.

Venceslav Lekšan,
učenec III. razr. na Gor. Jezeru.

† **Abram Valči**. Ko sem 7. decembra opoldne prestopíla prag šolske sobe, sem zvedela žalostno in pretresljivo novico, da je součenka Abram Valči umrla. Hodíla je v 4. razred osnovne šole. Komaj teden dni je letos sedela poleg nas v šoli. Zbolela je in ni ozdravela. Zdravnik jo je poslal v celjsko bolnišnico. Zdravili so jo, a zaman. Zdravnik je dognal, da zanjo ni več pomoči. Prepeljali so jo domov. Čez par dni jo je Bog poklical k sebi. V četrtek smo jo pokopali na Dolu. Na njeni zadnji poti smo jo spremljale součenke. Od Štravsove trgovine so jo gospod katehet spremljali s konduktom. Na grobu so se gospod v imenu vseh od nje poslovili. Naj v miru počiva naša ljubljena Valči!

Gabrijela Šrot,
učenka 4. razreda v Hrastniku.

† **Čretnek Angela**. Prišla je smrt in nam vzela našo odlično součenko Angelo, katero smo nad vse ljubili. Naročnica »Luči« sicer ni bila, ker je bila preuboga, a prečítala je vsako številko, sposojeno od součenke. Imela je nevarno bolezen: kostno jetiko. Umrla je 20. januarja tega leta. Bile smo potolažene, ko smo se spomnile in bile tudi prepričane, da jo je presladki Jezus poklical k sebi uživat večno veselje. Njen pogreb je bil slovesen. Udeležila se ga je vsa šola. Pevci smo zapeli: »Spomladi vse se veseli«. Vse je bilo žalostno, vse se je zavedalo, da jo res spremljamo na zadnji poti, da je ne bomo videli prej, ko bomo mi na isti poti, ko bodo drugi za nami žalovali. Nato smo prišli v cerkev. Po sveti daritvi smo šli na pokopališče. Vsi smo jokali, ko je součenka govorila s tresočim glasom Angelci v slovo. Nato smo še zapeli: »Vigred se povrne«.

Marija Zalokar,
Slatina, učenka V. razr. višje narodne šole v Dobju.

† **Ivan Kočevár** iz Sv. Ane pod Križno goro, učenec IV. b razreda v Starem trgu. Pred kratkim si nas zapustil in odšel v nebo, da tam uživaš slavo čiste otroške ljubezni.

Rad si s smehljajem na ustnicah zahajal k Marijinem vrtcu, sedaj pa naj ti nebeška Mati Marija vrača tvojo pristržno ljubezen. S trpko žalostjo v srcu smo se pri odprtem grobu poslovili od tebe mi vsi, zlasti pa tvoji dobri in skrbni starši.

Julijana Kočevar,
učenka IV. b razr. v Starem trgu pri Rakeku.

Uganke

Ivan Melik — Barje.

1. Skrivalnica

Vreme je bilo izrazito. Moli vsak dan! Če se bo Janez učil, ga bo oče rad imel. Ena, dve. Položili so ga v krsto. Bolgarija je balkanska država. Naš pes je dober čuvaj. A kako naj pojdem v mesto, če nimam obleke. Marija, Ti si naša pomočnica! Da mi ne uideš! Poglej na uro. Štefan. To naj bo za spomin. Kaj?

Poišči krstna imena v stavkih!

2. Mali oglas

HIŠA!
nova naprodaj —
Rožnik pod št. 235122

Kdo ponuja hišo?

3. Posetnici

G. Ivo Knez

J.

B. Niko Svet

Niksič

Kaj sta ta dva gospoda?

„Jezusovi dnevi“ za april

[illegible]

**Ta mesec darujte »Jezusove
dneve« za vse tiste uboge krist-
jane, ki se upirajo milosti božji
in nočejo prejeti v velikonočnem
času svetih zakramentov.**

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani
(Karel Čeč). Stane za vse leto din 5.—, Urednik: Gen. lektor
P. Krizostom Šekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4
Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.